

Τα γενέθλια της Θεοτόκου και τα δικά μας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)



Η επέτειος των γενεθλίων μας μάς θυμίζει τα χρόνια που έφυγαν και συγχρόνως μας δείχνει αυτά που έρχονται. Βέβαια, ούτε τα μεν ούτε τα δε μας ανήκουν. Το 'τώρα' είναι το δεδομένο που έχουμε, αυτό ζούμε, σ' αυτό στηριζόμαστε.

Άλλωστε, η παρουσία μας στον κόσμο δεν επηρεάζει παρά ελάχιστους ανθρώπους, συγκριτικά με την ανθρωπότητα. Κι εμείς θα φύγουμε, όπως τόσοι άλλοι, χωρίς νάβουλο σίγουρο ότι δεν θα ξεχαστούμε σύντομα από αυτούς που αγαπήσαμε.

Όμως, η «επέτειος των γενεθλίων» της Παναγίας, στις 8 του Σεπτέμβρη, δεν είναι ασήμαντο γεγονός. Η ζωή της επηρέασε την πορεία του κόσμου! Η γέννησή της προμηνύει τη γέννηση του Σωτήρα του κόσμου! Η παρουσία της προκαλεί χαρά, ασφάλεια, δύναμη κι ελπίδα. Γι' αυτό και τη «μακαρίζουν πάσαι αι γενεαί» των

ανθρώπων, κάτι που για καμιά γυναίκα δεν έκαμαν.

Τα γενέθλια της Θεοτόκου, μαζί με του Χριστού και του Προδρόμου, είναι τα μόνα που γιορτάζουμε οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, γιατί η γέννησή τους σημάδεψε θετικά και ουσιαστικά τη ζωή μας. Ενώ ο Ιωάννης ο Πρόδρομος προετοίμασε τις καρδιές των Ιουδαίων για να δεχτούν το Χριστό, η Θεοτόκος γίνεται ο χώρος του Αχωρήτου, η Μάνα του Κυρίου, η γέφυρα που κατεβάζει το Θεό στη γη και που ανεβάζει εμάς στον ουρανό.

Τα χρόνια που ζούμε κι άρα τα γενέθλια ως υπόμνηση της αρχής της ζωής μας, έχουν αξία στο σημείο που ζούμε για τους άλλους. Στην πραγματικότητα ζούμε την αγάπη ως δόσιμο, ως θυσία, ως προσφορά. Η υπέρβαση αυτή, όχι αναγκαστικά αλλά εκούσια, οδηγεί στην πνευματική ανάπτυξη, στην ωριμότητα και ολοκλήρωση του προσώπου. Το αντίθετο σμικραίνει την ύπαρξή μας, μας περιορίζει στη φθαρτότητα και το θάνατο κι άρα μας στερεί τη ζωή.

Η παρθένος Μαρία, η Κεχαριτωμένη, έζησε για τους άλλους, αποδέχεται το σταυρό της ταπεινά και αναδεικνύεται «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ». Έτσι, και όποιος «ταπεινά και σιγανά» βαστάζει τον προσωπικό του σταυρό, ακόμα και περιφρονώντας τον με το να μην ασχολείται μ' αυτό, αρχίζει ν' αγγίζει τα κράσπεδα της δόξας της Θεοτόκου, γίνεται ο ίδιος ζωντανή ανάπαυση που αναπαύεται και αναπαύει, «μακαρίζεται» από τους εγγύς και τους μακράν.

Αν και η μακροζωία είναι επιθυμητή, εν τούτοις δεν φέρνει από μόνη της την ευτυχία. Η ποιότητα ζωής μας που έχει βάση την κοινωνία, τη σχέση με το όντως Πρόσωπο, τον Ιησού Χριστό, και τους αδελφούς Του, καθορίζει τον Παράδεισο από το «νυν αιώνα». Έχοντάς τον στην καρδιά μας τον παίρνουμε μαζί μας στην αιωνιότητα.

Έτσι, τα χρόνια της ζωής μας αποκτούν μεγαλειώδη αξία! Γίνονται σημαντικά και γινόμαστε αιώνιοι, όπως φαίνεται δυναμικότερα στην Παναγία, που η γέννησή της «χαράν εμήνυσε πάση τη οικουμένη», αφού έρχεται στον κόσμο μας η Μητέρα του Θεού ημών.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com